

Για την «αξιολόγηση» και την «παιδαγωγική» των δικαστηρίων.

Αυταρχισμός, κομματική διοίκηση και παιδαγωγική γύμνια.

Για δεύτερη φορά σε λίγες μέρες, η κ. Κεραμέως σέρνει τους/τις εκπαιδευτικούς στα δικαστήρια ενώ έχει κατατεθεί η τέταρτη στη σειρά αγωγή του ΥΠΑΙΘ μέσα σε λίγους μήνες που αμφισβητεί τα συνταγματικά κατοχυρωμένα δικαιώματα των εκπαιδευτικών. Με fast track διαδικασίες η πολιτική ηγεσία του ΥΠΑΙΘ χρησιμοποιεί καταχρηστικά τον κώδικα πολιτικής δικονομίας ώστε κάθε απεργία που κηρύσσουν ΟΛΜΕ, ΔΟΕ, ΠΟΣΕΕΠΕΑ, ΟΙΕΛΕ και ΑΔΕΔΥ να κρίνεται σχεδόν εκ προοιμίου παράνομη. Θυμίζουμε πως με τον ψευδεπίγραφο, παραπλανητικό τίτλο «Αναβάθμιση του σχολείου και ενδυνάμωση των εκπαιδευτικών» ψηφίστηκε εν μέσω θέρους το νομοσχέδιο του ΥΠΑΙΘ και μάλιστα μετά από μια εξουθενωτική εκπαιδευτική χρονιά λόγω της πανδημίας.

Οι επισημάνσεις των διεθνών οργανισμών για επιτακτική ανάγκη λήψης μέτρων ασφαλούς λειτουργίας των σχολείων, κάλυψης των μαθησιακών κενών και αντιμετώπισης των ψυχοκοινωνικών συνεπειών της πανδημίας τα οποία πραγματικά αναβαθμίζουν το σχολείο σε αυτή τη συγκυρία αγνοούνται επιδεικτικά από το ΥΠΑΙΘ όπως ακριβώς συμβαίνει με τις προτάσεις των συλλογικών οργάνων των πανεπιστημιακών δασκάλων που αφορούν στα πανεπιστήμια της χώρας. Αντί να λάβει μέτρα προς αυτήν την κατεύθυνση, το ΥΠΑΙΘ κατεδαφίζει το σχολείο ως θεσμό και καθολικό δικαίωμα. Από το «σχολείο του μέλλοντος» εξοβελίζονται η δημοκρατία και η αξιοκρατία, η συλλογικότητα, η συμμετοχή και η συνεργασία, το παιδαγωγικό πλαίσιο και οι παιδαγωγικές αρχές. Αυτές υποκαθίστανται από συγκεκριμένες πελατειακές σχέσεις, αναξιοκρατία, γραφειοκρατία, συγκεντρωτισμό και από ένα θεσμικό πλέγμα μονοπρόσωπων οργάνων τα οποία αλληλοεπιλέγονται, αλληλοαξιολογούνται και αλληλομοριοδοτούνται, με υποκειμενικά ή και ανύπαρκτα ακόμη κριτήρια. Αυτή η βαθιά αντιδημοκρατική αντίληψη νεοφιλελεύθερης κοπής κατασκευάζει, βήμα προς βήμα, ένα σχολείο διαφορετικών ταχυτήτων ένα εκπαιδευτικό σύστημα που οξύνει τις μορφωτικές ανισότητες σε βάρος των πιο αδύναμων μαθητών και μαθητριών. Πουθενά δεν προβλέπεται ή διασφαλίζεται η άποψη των εκπαιδευτικών για παιδαγωγικά και άλλα ζητήματα που αφορούν στη σχολική μονάδα. Κατά τον ίδιο τρόπο εξοβελίζονται και οι γονείς και οι μαθητές, οι έτεροι δύο πυλώνες της σχολικής κοινότητας, από τη λήψη αποφάσεων.

Στον αντίποδα, επελαύνει ένας εμπαθής και ιδιοτελής κομματικός στρατός με στόχο να αλώσει την πυραμίδα της διοίκησης της εκπαίδευσης. Αδιάψευστη απόδειξη του κομματικού χαρακτήρα της «νέας διοίκησης» είναι ο αποκλεισμός των αιρετών εκπροσώπων των εργαζομένων, και με το νόμο πλέον, από τα συμβούλια επιλογής προσωπικού, για πρώτη φορά μετά από περίπου έναν αιώνα! Τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών πλήττονται, ενώ ταυτόχρονα, επιχειρείται να παρεμποδιστεί με την απειλή της αρνητικής αξιολόγησης κάθε συνδικαλιστική δράση, αφού η συμμετοχή και μόνο των εκπαιδευτικών στις αποφάσεις του σωματείου οδηγεί ρητά σε αρνητική αξιολόγηση. Η επαγγελματική εξουθένωση από τις νέες υποχρεωτικές και τις αντιφατικές αρμοδιότητες, από την υπονόμευση κάθε ιδέας συνεργασίας, διαλόγου και συνδιαμόρφωσης καλών εκπαιδευτικών πρακτικών και το αυταρχικό κλίμα που δημιουργείται με το φόβητρο της αξιολόγησης, υπονομεύουν τον παιδαγωγικό ρόλο των εκπαιδευτικών και την ποιότητα του εκπαιδευτικού έργου που καλούνται να εκτελέσουν υπό το βάρος διαδοχικών κρίσεων με μόνο εφόδιο τους τον «εκπαιδευτικό πατριωτισμό».

Όλα αυτά επιβάλλονται από την κ. Κεραμέως με τον αυταρχικό τρόπο και την απαξία με την οποία αντιμετώπισε η ίδια και οι συνεργάτες της και την ακαδημαϊκή κοινότητα της χώρας. Και τούτο παρά την συγκροτημένη, ισχυρή και διαρκή αντιπρόταση της ΟΛΜΕ που αφορά στην αξιολόγηση και η οποία αποτελεί πάγιο αίτημα και οδηγό του κλάδου των εκπαιδευτικών που τη συνδέουν με την καθολική, εισαγωγική, περιοδική και ετήσια επιμόρφωση (8ο Συνέδριο ΟΛΜΕ 1998). Η ΟΛΜΕ και το ΚΕΜΕΤΕ με τις μελέτες του τεκμηριώνουν το γεγονός ότι αυτή αποτελεί βασικό παράμετρο βελτίωσης των εκπαιδευτικών και του παρεχόμενου εκπαιδευτικού έργου. Αντίθετα η πολυδιαφημισμένη «αξιολόγηση» που ευαγγελίζεται το Υπουργείο, δεν είναι παρά μια απερίγραπτη, δαιδαλώδης γραφειοκρατική διαδικασία, που αποπροσανατολίζει από τα πραγματικά προβλήματα της εκπαίδευσης ενώ στιγματίζει ως αποκλειστικούς υπεύθυνους γι' αυτά τους εκπαιδευτικούς.

Η υποκρισία όμως ενδημεί στο ΥΠΑΙΘ. Από τη μία η υπουργός με δημόσιες δηλώσεις εξαίρει την σημαντική συμβολή των εκπαιδευτικών στην πανδημία και από την άλλη, νομοθετεί διαδικασίες που αποδεικνύουν την πλήρη έλλειψη εμπιστοσύνης του ΥΠΑΙΘ προς αυτούς-ες. Μιλά για την αναγκαία αποκέντρωση του

εκπαιδευτικού συστήματος και από την άλλη, νομοθετεί την υπερσυγκέντρωση εξουσιών στο πρόσωπο του διευθυντή. Διαφημίζει την παιδαγωγική αυτονομία των εκπαιδευτικών και ταυτόχρονα τους αποκλείει από τη συμμετοχή στην λήψη σημαντικών αποφάσεων ενώ τους καταναγκάζει σε πειθάρχηση και συμμόρφωση. Από τη μία μιλά για «αριστεία» και βελτίωση του εκπαιδευτικού έργου και από την άλλη νομοθετεί την απόλυτη αναξιοκρατία, απογειώνοντας τις πελατειακές σχέσεις και την επαγγελματική εξουθένωση των εκπαιδευτικών που ενεδρεύει.

Το νομικό αλαλούμ του υπουργείου Παιδείας, η υποβολιμαία επίθεση στους εκπαιδευτικούς από τα φίλια στην κυβέρνηση ΜΜΕ και η κατασυκοφάντησή τους εκθέτουν και προσωπικά την υπουργό Παιδείας. Όπως φαίνεται είναι πολύ βολική για την κυβέρνηση και το πολιτικό της πρόγραμμα η συνεχιζόμενη εξαθλίωση της δημόσιας εκπαίδευσης και ο μαρασμός του ελληνικού δημόσιου πανεπιστημίου, μόνιμων στόχων και θυμάτων κάθε αντικειμενικής πολιτικής. Οι μαθητές και οι γονείς τους, προοπτικά θύματα και αυτοί της ανελέητης επίθεσης που οδηγεί στην εξυπηρέτηση ιδιωτικών συμφερόντων σε βάρος της κοινωνίας και του δημοσίου συμφέροντος, είναι χρήσιμοι στην κυβέρνηση που θέτει μονίμως τον εαυτό της πέραν της ντροπής και υπεράνω της αλήθειας, μόνο στο βαθμό που ανταποκρίνονται στο νοσηρό αφήγημα περί τεμπέληδων, μετρίων και εγκληματικών στοιχείων που κανοναρχούν τους αγώνες των εκπαιδευτικών και των φοιτητών-τριών.

Συνάδελφοι και συναδέλφισσες, φοιτητές και φοιτήτριες,

η Συσπείρωση Πανεπιστημιακών υποστηρίζει τον δίκαιο αγώνα και τα αιτήματα των εκπαιδευτικών όλων των βαθμίδων για ουσιαστική επιμόρφωση και πραγματική ενίσχυση του εκπαιδευτικού έργου σε συνθήκες εργασιακής ασφάλειας, παιδαγωγικής ελευθερίας και συλλογικότητας, σε ένα δημοκρατικό σχολείο που θα χωράει όλα τα παιδιά, χωρίς διακρίσεις, και θα παρέχει στέρεες γνώσεις συνδέοντας τη θεωρία με την πράξη και διαπλάθοντας ελεύθερους και κριτικά σκεπτόμενους ανθρώπους και πολίτες!

12-10-2021